

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Skanska a.s.**, se sídlem Křižíkova 682/34a, Praha 8 (dříve Líbalova 1/2348, Praha 4), proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **II) Metrostav a.s.**, se sídlem Koželužská 2450/4, Praha 8, zast. Mgr. D. H., **III) Subterra a.s.**, se sídlem Koželužská 2246/5, Praha 8, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 12. 7. 2013, čj. ÚOHS-R127/2013/VZ-11856/2013/310/PSe, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2015, čj. 31 Af 171/2013-144,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 12. 4. 2013, čj. ÚOHS-S633/2012/VZ-6576/2013/511/KČe, zamítl návrh žalobkyně na přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky „Modernizace trati Rokycany – Plzeň“, ev. č. 207579, neboť nezjistil důvody pro uložení nápravného

opatření podle § 118 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 12. 7. 2013, čj. ÚOHS/R127/2013/VZ-11856/2013/310/PSe, bylo rozhodnutí žalovaného potvrzeno a proti němu podaný rozklad byl zamítnut.

[2] Návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, neboť zadavatel podle žalobkyně nevyřadil varianty nabídky vybraného uchazeče, přestože nesplňovaly zadávací podmínky, a postupoval při posouzení nabídek a výběru nejvhodnější nabídky netransparentně a v rozporu se zásadou nediskriminace.

[3] Žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného shledal Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) důvodnou; jí napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že postup žalovaného při zjišťování skutkového stavu nebyl dostatečný. Žalovaný totiž k hodnocení souladu variantních nabídek se zadávací dokumentací ustanovil znalce a následně vycházel pouze ze znaleckého posudku. Rozhodnutí žalovaného i předsedy žalovaného podle krajského soudu vzbuzují pochybnosti o tom, zda se vůbec správní orgány seznámily s obsahem variantních nabídek vybraného uchazeče, ačkoliv toto seznámení je elementárním krokem při přezkumu souladu variantních nabídek se zadávací dokumentací. Na otázku, zda jsou variantní nabídky v souladu se zadávací dokumentací, přitom nemá odpovědět znalec, ale správní orgán. Žalovaný podle krajského soudu způsobem zadání znaleckého posudku fakticky přenesl rozhodnutí na znalecký ústav a jeho názor následně převzal. Tento postup aproboval i předseda žalovaného.

[5] Ve vztahu k první otázce, položené žalovaným znalci¹, krajský soud uvedl, že znalec pouze analyzoval zadávací podmínky (vyhledal jednotlivá ustanovení zadávací dokumentace a dodatečných informací, které se týkaly variantních řešení). K tomu ovšem nebyly potřeba žádné odborné znalosti, kterými by žalovaný nedisponoval. Z části znaleckého posudku věnované druhé, klíčové otázce,² nelze vůbec zjistit, co znalec porovnával s čím; je jen předkládán závěr, že dvě blíže neznámé veličiny (požadavky zadavatele a variantní nabídky) byly porovnány blíže neznámým způsobem, přičemž po blíže neupřesněných a nepopsaných úvahách znalec konstatoval jejich shodu.

[6] Krajský soud v zadání znaleckého posudku neshledal podklady svědčící pro závěr předsedy žalovaného, podle kterého „pokud znalec posuzoval soulad z hlediska splnění

¹ Otázka č. 1 zněla: „Nevylučují požadavky na způsob vypracování variantního řešení, stanovené zadavatelem v zadávací dokumentaci (s přihlédnutím k obsahu dodatečných informací k zadávacím podmínkám), možnost navrhnout variantně i jinou technologii ražby a výstavby definitivního ostění tunelu než technologii NRTM (např. technologii ražby TBM nebo kombinací metod NRTM a TBM)? Pokud uvedené požadavky zadavatele vylučují podání nabídky na jinou technologii ražby a výstavby definitivního ostění tunelu než technologii NRTM, tak z jakého důvodu?“

² Otázka č. 2 zněla: „Pokud bylo možné, při dodržení všech požadavků zadavatele na vypracování návrhu variantního řešení stanovených zadavatelem v zadávacích podmínkách, navrhnout variantně i jinou technologii ražby a výstavby definitivního ostění tunelu – jsou v takovém případě návrhy variabilních řešení, podané uchazečem Metrostav, tj. varianta nabídky č. I – TBM a varianta nabídky č. II. – TBM+NRTM, zpracovány v souladu s požadavky na varianty nabídky, specifikovanými zadavatelem v zadávacích podmínkách?“

pokračování

funkčních požadavků, pak je to přesně to, co bylo úkolem znaleckého zkoumání“. Otázka č. 2 totiž nikde ve svém textu neobsahovala pojem „*funkční požadavky*“ ani neobsahovala požadavek na zhodnocení shody variantních nabídek s „*funkčními požadavky*“. Úvaha, že zadávací dokumentace požaduje v případě podání variantních nabídek pouze shodu s „*funkčními požadavky*“ je podle krajského soudu pouze setrvalým názorem žalovaného i jeho předsedy, kteří zcela nedostatečné závěry znaleckého posudku interpretují plně v intencích tohoto svého, blíže neodůvodněného, závěru.

[7] Krajský soud vytkl žalovanému, že mu předložil správní spis bez zadávací dokumentace a že jeho součástí nebyly ani kopie dílčích částí zadávací dokumentace. Krajský soud, vycházející z několika torz zadávací dokumentace (příloha č. 7 návrhu na přezkoumání úkonu zadavatele a nekontextové citace zadávací dokumentace obsažené ve znaleckém posudku), dospěl k závěru, že tvrzení žalovaného o „*dostatečnosti splnění funkčních požadavků stavby není zcela jednoznačné*“.

II. Kasační stížnost a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že má za to, že pojem „*funkční požadavky*“ byl zadavatelem stanoven v zadávací dokumentaci veřejné zakázky, konkrétně z Dílu 3 - Technické podmínky, Části 2 – Zvláštní technické podmínky, část Tunel Ejpovice (bod 6.2) Variantní řešení; zadávací dokumentaci měl znalecký ústav k dispozici. Podle stěžovatele byl pojem „*funkční požadavky*“ právě tím pojmem, jehož naplnění měl (mimo jiné) znalecký ústav zkoumat z důvodu jeho stanovení v zadávacích podmínkách pro případy variantních řešení. Odpověděl-li znalecký ústav na dotaz č. 2, že „*[o]ba návrhy variantních řešení podané uchazečem Metrostav (...) jsou zpracovány v souladu s požadavky na varianty nabídky, které jsou specifikovány zadavatelem v zadávacích podmínkách*“, nutně to podle stěžovatele znamená, že nabídkou vybraného uchazeče musela být dodržena i ustanovení zadávací dokumentace, tedy i požadavek zadavatele na splnění „*funkčních požadavků*“ v případě variantních řešení.

[10] Stěžovatel namítl, že by krajský soud měl mít závěry ohledně hodnocení znaleckého posudku, zejména ohledně užití pojmu „*funkční požadavky*“ na jisto postavené. Závěry krajského soudu ohledně hodnocení znaleckého posudku jsou podle stěžovatele nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti (vnitřní rozpornosti).

[11] Krajský soud podle stěžovatele postupoval nesprávně, resp. nezákonně, když stěžovatele, eventuálně přímo zadavatele, nevyzval, k doplnění správního spisu o zadávací dokumentaci, byť si byl vědom, že správní spis tuto přílohu neobsahuje.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Osoba zúčastněná na řízení I) (zadavatel veřejné zakázky) se ve vyjádření k podané kasační stížnosti ztotožnila s návrhem stěžovatele a uvedla, že realizace veřejné zakázky probíhá bez problémů vzniklých v důsledku použité technologie ražby tunelu a že se tedy nepotvrdila tvrzení uvedená v žalobě. Dále porovnála jí použitou metodu ražby s metodou nabízenou žalobkyní se závěrem, podle něhož použitá metoda nepřinesla při realizaci veřejné zakázky žádné odchylky od zadávacích podmínek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[15] Krajský soud se zabýval především zhodnocením postupu stěžovatele při zjišťování skutkového stavu, a to zejména v souvislosti s posuzováním souladu variantních nabídek vybraného uchazeče se zadávací dokumentací. Krajský soud zde shledal, že stěžovatel nezjišťoval skutkový stav vhodným a dostatečným způsobem a následně při hodnocení důkazu znaleckým posudkem dospěl k nepřesným až vadným závěrům; proto uzavřel, že stěžovatel svým postupem vytvořil situaci, kdy jediným subjektem seznámeným s obsahem variantních nabídek byl znalec, zatímco stěžovatel na seznámení se s variantními nabídkami rezignoval. Tuto situaci krajský soud označil za elementární procesní pochybení stěžovatele i předsedy stěžovatele.

[16] Ke kasační námitce obhajující závěry znaleckého posudku argumentací, podle které znalec zkoumal naplnění „*funkčních požadavků*“ v případě variantních nabídek, protože pojem „*funkční požadavky*“ byl zadavatelem stanoven v zadávací dokumentaci, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto tvrzení není ve vztahu k důvodům, pro které krajský soud zrušil rozhodnutí předsedy stěžovatele, relevantní. I v případě, že chtěl znalec skutečně svým závěrem vyslovit, že obě variantní nabídky vybraného uchazeče byly zpracovány v souladu s čl. 19.3 zadávací dokumentace³, tj. že nabídky byly zpracovány na úrovni projektu stavby tak, aby splňovaly funkční požadavky projektu stavby, neměnilo by to nic na tom, že odpověď znalce na 2. otázku je podána bez jakéhokoliv relevantního odůvodnění. Znalec pouze předložil závěr, aniž by z posudku bylo možno seznat, z kterých zjištění znalec vycházel, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru. Stěžovatel tak měl v první řadě provést důkladné hodnocení důkazu znaleckým posudkem, spočívající v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlídnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu

³ Nejvyšší správní soud z přílohy č. 7 k návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, kterou tvořila kopie části zadávací dokumentace, zjistil, že čl. 19.3 zadávací dokumentace zněl: „*Dodavatelé do své nabídky předloží návrh variantního řešení v podrobnostech zpracování ražby, definitivního ostění a umístění technického vybavení na úrovni projektu stavby tak, aby splňovalo funkční požadavky projektu stavby dle Směrnice č. 11/2006 „Dokumentace pro přípravu staveb na železničních drahách celostátních a regionálních“ ve znění Změny č. 1, vydané pod č.j.: 24052/10/OTH s platností od 01. 06. 2010.*“

pokračování

s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009). Provedl-li by stěžovatel tento krok důsledně, musel by dospět k závěru, že znalecký posudek jemu předložený nebyl zpracován tak, aby o jeho závěry bylo možno ve správním řízení opřít rozhodnutí.

[17] Důvody, pro které měl stěžovatel kriticky přistoupit ke znaleckému posudku, krajský soud vymezil v odstavci [35] a [36] odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž uvedl: „*Odpověď posuzovatele na Dotaz č. 2 uvedená pod bodem B.4. je následně jen syntézou uvedených dílčích závěrů. To ale vůbec neznamená, že tyto dílčí závěry samy o sobě obsahují bližší odůvodnění Odpovědi na Dotaz č. 2. Bod a) Diskuse pouze jinými slovy vyjadřuje vlastní Odpověď na Dotaz č. 2; bod b) Diskuse konstatuje, že variantní nabídky nemění funkčnost žádaného zařízení a jsou dostatečné pro účely dokumentace pro zadání stavby, bod c) Diskuze konstatuje soulad s funkčními požadavky projektu stavby a bod d) Diskuze se vyjadřuje k technickému stupni, životnosti atd. variantních řešení, což vůbec nemá vztah k zadané znalecké otázce. Z uvedených bodů Diskuse je jasně patrné, že znalec nikde nedefinuje, jaké měly být podle jeho názoru požadavky zadávací dokumentace na variantní nabídky (a nedefinoval je ani správní orgán prvního stupně při zadání posudku) a neuvádí ani obsah variantních nabídek, byť by tento byl v omezené formě respektující obchodní tajemství vybraného uchazeče.*“ Nejvyšší správní soud přezkoumal část znaleckého posudku vztahující se k druhé otázce a s citovanými závěry krajského soudu, vůči nimž stěžovatel ničeho nenamítal, se ztotožňuje, neboť předmětná část znaleckého posudku vskutku neobsahuje žádné relevantní odůvodnění. Stěžovatelova kasační námitka, byť by byla pravdivá, tak nemůže nic změnit na tom, že stěžovatel neměl k odpovědi znalce na 2. otázku přihlížet. Kasační námitka se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu, a proto nemůže být důvodná.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti označil závěry krajského soudu ohledně hodnocení znaleckého posudku jako nesprávné, spekulativní, neodůvodněné a nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti. Následně citoval odstavec [44] odůvodnění rozsudku krajského soudu. V tomto odstavci však krajský soud pouze zopakoval svůj dříve vyřčený názor, že má pochybnosti, zda může obstát závěr stěžovatele a jeho předsedy, podle kterého v případě variantních nabídek postačovalo předložení návrhu, který splňoval funkční požadavky projektu stavby. Tyto pochybnosti krajský soud nabyl z několika torz zadávací dokumentace, nikoliv ze znaleckého posudku.

[19] Stěžovatel k tomu dále uvedl, že pojem „*funkční požadavky*“ stanovovala zadávací dokumentace a že by krajský soud měl mít závěry v této otázce najisto postavené. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatel směšuje hodnocení znaleckého posudku krajským soudem s informacemi obsaženými v zadávací dokumentaci. Znalecký posudek měl přitom krajský soud k dispozici a jeho obsahem se zabýval za účelem přezkoumání postupu stěžovatele při hodnocení důkazů. Obsahem zadávací dokumentace se krajský soud plnohodnotně zabývat nemohl, neboť mu tato dokumentace nebyla stěžovatelem předložena. Z několika jejích částí, obsažených například v příloze k návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele a ve znaleckém posudku, krajský soud pouze získal pochybnosti o dostatečnosti splnění funkčních požadavků. Tyto pochybnosti krajského soudu se však týkaly výlučně závěru stěžovatele a jeho předsedy, podle něhož postačovalo

zpracování variantních nabídek v rozsahu prokazujícím naplnění funkčních požadavků projektu stavby. Stěžovatel se tak snaží argumentací o povinnosti soudu mít k dispozici všechny informace ze zadávací dokumentace, vyvrátit závěry krajského soudu, k nimž soud dospěl při hodnocení znaleckého posudku a které ze zadávací dokumentace nevyvodil. Kasační námitka mající argumentační základ v údajně krajským soudem nezjištěných informacích obsažených v zadávací dokumentaci, nemá proto potenciál zpochybnit závěry krajského soudu, jež byly učiněny na základě jiných, nikoliv ze zadávací dokumentace plynoucích, zjištění.

[20] Krajský soud přitom v napadeném rozsudku dostatečně srozumitelně vysvětlil, proč znalecký posudek shledal zcela nedostatečným. Bylo tomu proto, že ve vztahu k otázce č. 1 znalec pouze vyhledal a citoval přílehlavá ustanovení zadávací dokumentace a dodatečných informací a připojil závěr, že jsou připuštěny variantní nabídky. Takový závěr ale nebyl pro věc relevantní; formální připuštění podání variantních nabídek nebylo předmětem sporu; k takovému závěru nebyly potřeba žádné odborné znalosti a stěžovatel k němu mohl dospět sám, analyzoval-li by zadávací podmínky. Na otázku č. 1 chápanou ve smyslu, zda požadavky na vypracování variantního řešení fakticky neznemožňovaly předložení nabídky variantního řešení (byť formálně toto připouštěly), znalec neodpověděl vůbec.⁴ Ve vztahu k otázce č. 2 krajský soud uvedl, že ze závěrů znalce nelze vůbec zjistit, jak k nim znalec dospěl, neboť znalec nedefinoval požadavky zadávací dokumentace na variantní nabídky a neuvedl ani obsah variantních nabídek. Ze znaleckého posudku proto nelze zjistit, co znalec porovnával; znalecký posudek ke klíčové otázce neobsahuje žádné relevantní odůvodnění.⁵ Stěžovateli proto nelze přisvědčit, že by závěry krajského soudu ohledně hodnocení znaleckého posudku, zejména ohledně užití pojmu „*funkční požadavky*“, byly nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti (vnitřní rozpornosti).

[21] Ke kasační námitce, že krajský soud postupoval nesprávně, resp. nezákonně, nevyzval-li stěžovatele, eventuálně přímo zadavatele, k doplnění správního spisu o zadávací dokumentaci, byť si byl vědom, že správní spis tuto přílohu neobsahuje, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[22] V souzeném případě je nepochybné, že krajský soud neměl k dispozici úplný správní spis (chyběla zadávací dokumentace a variantní nabídky vybraného uchazeče). Rovněž je ovšem zřejmé, že krajský soud rozhodnutí předsedy stěžovatele zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí stěžovatele ani jeho předsedy totiž neobsahovalo žádné relevantní úvahy hodnotící vyžádaný znalecký

⁴ Odpověď znalce na otázku č. 1 zněla: „V předchozích odstavcích B.1.1 a) až c), B.1.2 a) až i) a B.1.3 a) až f) je nade vší pochybnost dokázáno, že ‚Zadávací dokumentace‘ i ji rozšiřující ‚Dodatečné informace‘ NEVYLUCUJÍ možnost variantního návrhu jiné technologie ražby a výstavby definitivního ostění předmětného tunelu než technologii NRTM (např. technologii ražby TBM, kombinaci metod NRTM a TBM apod.). ‚Zadávací dokumentace‘ (včetně ‚Dodatečných informací‘) přitom specifikuje minimální požadavky na případná variantní řešení i tam, kde nejsou uvedena v tuzemských předpisech. POSUZOVATEL TUDÍŽ NESHLEDÁVÁ DŮVOD PRO VYLOUČENÍ MOŽNOSTI PODÁNÍ NABÍDKY NA JINOU TECHNOLOGII RAŽBY A VÝSTAVBY DEFINITIVNÍHO OSTĚNÍ TUNELU NEŽ TECHNOLOGII NRTM.“

⁵ Odpověď znalce na otázku č. 2 zněla: „OBA NÁVRHY variantních řešení podané uchazečem Metrostav (varianta nabídky č. – TBM a varianta nabídky č. II – TBM+NRTM) JSOU ZPRACOVÁNY V SOULADU S POŽADAVKY NA VARIANTY NABÍDKY, KTERÉ JSOU SPECIFIKOVÁNY ZADAVATELEM V ZADÁVACÍCH PODMÍNKÁCH.“

pokračování

posudek, ale pouhé ztotožnění se se závěry znalce, přičemž tyto závěry měl v první řadě učinit sám stěžovatel. Znalecký posudek byl součástí správního spisu a krajskému soudu byl předložen.

[23] Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí předsedy stěžovatele v souvislosti s hodnocením postupu stěžovatele při zjišťování skutkového stavu. K tomuto závěru krajský soud nevedly úvahy související s neúplností správního spisu. Krajský soud proto mohl zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů rozhodnutí, aniž by správní orgán vyzval k předložení (úplného) správního spisu. Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s názorem stěžovatele, podle kterého jej či případně zadavatele měl krajský soud vyzvat k doplnění správního spisu. Doplněním zjištěného skutkového stavu krajský soud zavázal stěžovatele.

[24] Nejvyšší správní soud dodává, že si je vědom toho, že zadavatel dne 17. 7. 2013 (tj. pouhé dva dny poté, co dne 15. 7. 2013 nabylo právní moci rozhodnutí předsedy stěžovatele) uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky a že zakázka již je - jak vyplývá i z vyjádření osoby zúčastněné na řízení - realizována. Tyto skutečnosti nemohou však nepřijatelný (a nezákonný) postup stěžovatele v projednávané věci dodatečně učinit postupem, který by mohl jak krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud aprobovat. Bez ohledu na další vývoj správního řízení a bez ohledu na fakt, že plynutím času ztratilo rozhodnutí soudů pro žalobkyni reálný význam, apeluje Nejvyšší správní soud v obecné rovině na stěžovatele, aby v jím vedených správních řízeních (rovněž s ohledem na hospodárnost řízení), nepřenesl svou odpovědnost za posouzení předmětu řízení na jiné subjekty. Znaleckých posudků aby využíval jen v případech, kdy je nezbytné posoudit skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají a nelze-li odborné posouzení opatřit od jiného správního orgánu.

IV. Závěr

[25] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti, neboť v tomto řízení neučinila žádný procesní úkon. Nejvyšší správní soud proto náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků.

[27] Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, která by byla spojena s finančními náklady, proto nemají osoby zúčastněné na řízení I), II) a III) podle § 60 odst. 5 věta první, ve spojení s § 120, s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu